

Jérôme NZOLO

Voetbalscheidsrechter

De scheidsrechter met de eeuwige glimlach op de lippen. De man die het snelst achteruit kan lopen. De eerste zwarte scheidsrechter die het in België tot de eerste klasse schopte. Driemaal Scheidsrechter van het Jaar. Meerdere etiketten die op Jérôme EFONG NZOLO kunnen worden geplakt. Maar wel allemaal etiketten die slechts op één deel van zijn persoon en zijn persoonlijkheid slaan.

‘Met de glimlach op het voetbalveld, dankzij mijn geloof’

Filip CEULEMANS

Dankzij een studiebeurs van zijn geboorteland Gabon, kwam Jérôme NZOLO op 21-jarige leeftijd als student terecht in ons land. In Charleroi vatte hij de studies van ingenieur in de elektromechanica aan, waarna hij in het onderwijs terechtkwam. Vandaag werkt hij bij het Adeps (het Bloso van Franstalig België). Weinig voetbal-supporters weten echter dat NZOLO een overtuigd christen is, die veel sterkte en kracht vindt in zijn geloof.

– Welke rol speelt het geloof in uw leven?

Een erg belangrijke. Ik wil het dan ook niet wegmoffelen. Geregeld spreek ik in scholen of voor protestantse parochies, waar ik getuigenis afleg van mijn geloof. In de scholen krijg ik vaak niet alleen christenen voor me, maar ook moslims of mensen met een ander geloof. Voor mij is het belangrijk om tijdens zo'n getuigenis niemand tegen de haren in te strijken, maar hen te wijzen op het belang van mijn geloof.

– Lukt het u als scheidsrechter om wekelijks de eredienst bij te wonen?

De zondagse viering laat ik zelden schieten. Wanneer ik op zaterdagavond een wedstrijd heb in – bijvoorbeeld – Brugge, dan ben ik meestal pas omstreeks drie uur 's nachts weer thuis. Dat zal me er niet van weerhouden om 's ochtends aanwezig te zijn en actief deel te nemen aan de eredienst in onze gemeenschap. Desnoods kruip ik daarna terug even onder de lakens. Enkel wanneer ik op zondagmiddag een wedstrijd moet fluiten, is naar de eredienst gaan moeilijk. Voor mij is de eredienst geen opdracht, maar iets wat ik wil doen. Een keer wekelijks een uur of twee tijd maken voor Christus is niet te veel gevraagd.

– Helpt uw geloof u in het dagelijkse leven?

Ontegensprekelijk. Ik ben ervan overtuigd dat God mijn leven mee stuurt. Als je ziet vanwaar ik kom, dan kun je niet anders dan in God geloven.

– Biedt uw geloof u ook steun als scheidsrechter?

Zeker. Als scheidsrechter maakte ik al moeilijke momenten door. Denk maar aan de zaak-Wasilewski (Nzolo was scheidsrechter in de wedstrijd waarin Standard-speler Axel Witsel het been brak van Anderlechtverdediger Marcin Wasilewski, n.d.r.). Er was ook die lijnrechter die zich net vóór een wedstrijd de polsen oversneed. Op zo'n

„Mijn geloof hielp me toen een assistent vóór een wedstrijd probeerde zich de polsen over te snijden.” © Frank Bahn Müller

momenten helpt mijn geloof in God me om me sterk te houden. Een dag na de zelfmoordpoging moest ik praten in de protestantse kerk van Couillet, in de buurt van Charleroi. Daar kon ik meteen iedereen vragen te bidden voor mijn assistent. Voor Wasilewski deed ik hetzelfde. Ik kan me

„Ik heb soms de indruk dat God veranderde van continent en Europa inruilde voor Afrika”

niet in de plaats van anderen stellen, maar ik vraag me of hoe mensen die niet in God – of Allah – geloven met zo'n gebeurtenissen kunnen omgaan.

– U staat bekend als de scheidsrechter die steeds licht op het veld. Heeft dat ook iets met uw geloof te maken?

Toch wel. Waar ik vandaan kom, weten ze alles beter te relativiseren. Gabon is nog tamelijk rijk, maar ik was in andere Afri-

kanse landen waar kinderen 's maandags een kom rijst krijgen waarmee ze het mischien de hele week moeten zien te redden. Maar ze blijven wel lachen. Ik kan Afrika en Europa met elkaar vergelijken. En eerlijk, hier hebben jullie alles. Maar hoe meer je hebt, hoe meer je vraagt. Ik probeer de speler tegenover me duidelijk te maken dat voetbal slechts een spelletje is. En dat accepteren ze ook.

– Neemt geweld op de voetbalvelden toe?

Geweld is een maatschappelijk fenomeen. Het voetbal blijft daar niet van gespaard. Wanneer er geweld in het voetbal is, wordt dat breed uitgesmeerd omdat voetbal nu eenmaal erg populair is. Ik probeer daar op mijn manier iets aan te doen. Op een zondag ging ik naar een jeugdwedstrijd kijken. Een moeder aan de zijlijn riep haar zevenjarige zoon de hele wedstrijd toe dat hij de benen van de tegenstrever moest breken. Nadat de zoon na de wedstrijd iets naar iemand riep, kreeg hij een klap van haar. Ik ben op haar toe gestapt. Ik zei haar dat wat haar zoon riep veel minder erg was dan datgene wat zij anderhalf uur lang had staan roepen terwijl haar zontje

op het veld stond. Hopelijk heeft zij er iets van geleerd.

– Hoe gaat u om met racisme in het voetbal?

Toen ik nog in de provinciale afdeling floot, riep een supporter me eens toe dat ik terug naar Congo moest. Ik lachte naar hem. Na de wedstrijd vroeg hij me waarom ik slechts had geglimlacht. Ik maakte hem duidelijk dat Afrika – zelfs voor Belgen – groter is dan Congo. Door niet te reageren tijdens de wedstrijd leerde ik hem een les. Na de match dronken we samen iets. De probleemjongeren waarmee ik vroeger werkte, probeerde ik op dezelfde manier iets bij te brengen. Meermaals met succes.

– Tot slot: u gaat zeer open om met uw geloof. U verstoopt het niet. Doet u dat bewust?

Soms zeg ik tijdens een getuigenis voor een geloofsgemeenschap dat ik een probleem heb. Jaren geleden evangeliseerden Europeanen Afrika. Vandaag heb ik soms de indruk dat God van continent veranderde. Wanneer ik op vakantie ben in Gabon, dan zitten de kerken daar afgeladen vol. Er zijn ook veel jongeren bij. Een scherp contrast met Europa.